

ТВОЈЕ И МОЈЕ

АУТОРСКИ ПРОЈЕКАТ
БОРИСА ЛИЈЕШЕВИЋА

Позориште БОШКО БУХА Београд
Вечерња сцена
Сезона 2023 / 2024

ТВОЈЕ И МОЈЕ

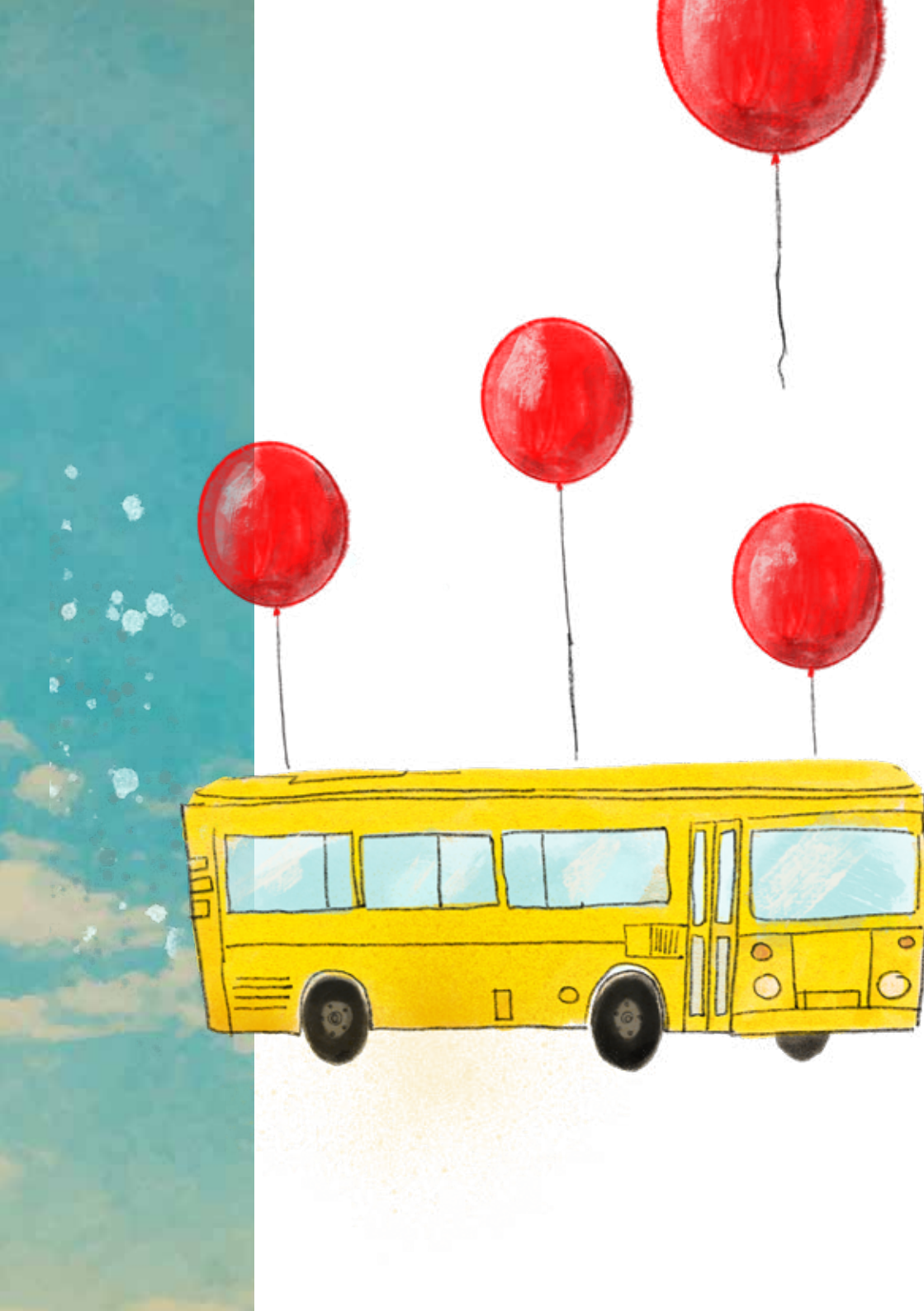
АУТОРСКИ ПРОЈЕКАТ
БОРИСА ЛИЈЕШЕВИЋА

режија: Борис Лијешевић
драматуршкиња: Милена Деполо
сценограф: Сале Ивановић
костимографкиња: Марина Сремац
композитори: ЛП дуо - Соња Лончар и Андрија Павловић
дизајнер светла: Срђан Цветковић

ИГРАЈУ

Катарина Гојковић
Боба Латиновић
Јелена Тркуља
Стефан Бундало
Милош Влалукин
Лена Богдановић
Александра Симић
Тијана Чуровић
Борка Томовић
Теодора Ристовски
Бојана Ординачев

РЕЧ РЕДИТЕЉА

Једном ми је неко причао своје најраније сећање.

Видео сам како мисао путује кроз властити живот кроз слике, прошлост и трага по сећањима, како пут кроз сећања мења ту особу, концентрише је на нешто дубоко своје и преноси је у неко друго време и простор.

Видео сам како урања у себе, а када нађе своје најраније сећање, очи се озаре и враћа се промењена, као да је пронашла неки закопани бисер. Каква истина!!! То се не може одиграти, већ само доживети, произвести. Пожелео сам да се та истина догоди на сцени, пред публиком. Да то буде позоришна представа.

Потребан је садржај који ће истински променити глумца. Ослободити га од обавеза стварања лика, а упутити га на садржај и доживљај. То може да буде само нешто дубоко лично.

Помислио сам да тај садржај и материјал за рад може управо да буде у најранијем сећању. Када је доживљај света још увек невин, ирационалан и када је свет још увек био целовит.

Кренули смо у рад, и ево нас после неколико месеци једног процеса важног за све нас.

Борис Лијешевић

О РЕДИТЕЉУ

Борис Лијешевић је одрастао у Будви. Дипломирао на одсеку за српску књижевност и језик на Филозофском факултету у Новом Саду. 2004. дипломирао режију на Академији уметности у Новом Саду, где данас, као ванредни професор, води класу глуме.

Троструки стипендиста Гете института у Београду.

У оквиру фестивала “Которарт” основао нови позоришни фестивал аутобиографског ауторског пројекта. Селектор такмичарског програма фестивала “Пургаторије” у Тивту. Бави се различитим правцима и методама. У Србији и региону је отпочео еру ауторских пројеката насталих из снимања тематских разговора. Тако су настале представе “Чекаоница”, “Плодни дани”, “Поводом Галеба”, “Очеви су град(или)”, “Пет парк”.

Неке представе су настале импровизацијама на проби - “Чувари твог поштења”, “Шта ће бити са свима нама”.

Режирао ауторе из различитих епоха и књижевних жанрова и родова: “Драги тата” Миње Богавац, “Грета стр.89”, Луца Хибнера, “Чаробњак” и “Ноћна стража” Федора Шилија, “Елијахова столица”, “Брашно у венама” и “Зрењанин” Игора Штикса, “Bella figura” Јасмине Резе, “Пијани” Ивана Вирипаева, “Лоренчачо” Алфреда де Мисеа, “(Пра) Фауст” Ј. В. Гетеа, “Blue moon” Дамира Каракаша, “Употреба човека” Александра Тишме, „Читач“ Бернхарда Шлинка, „Рат и мир“ Л.Н.Толстоја, „Михаел Колхас“ Хајнриха фон Клајста.

Његов рад награђује се многим домаћим и регионалним наградама међу којима су Стеријине награде, Награда “Мира Траиловић” (Grand prix фестивала Битеф), “Љубомир Муци Драшкић”, “Бојан Ступица”, “Петар Кочић”, “Ардалион”, “Искра културе”, “Храбри нови свет”, “Анђелко Штимац”, “Јурислав Коренић”, “Деспот Стефан Лазаревић” (награда Града Београда за позоришно стваралаштво), награде на фестивалима “Вршачка јесен”, Фестивал првоизведених представа - Алексинац, Награда “Град театар”, годишње награде многих позоришта. Представа “Рат и мир” је 2023. године учествовала на Позоришној олимпијади у Будимпешти.

Живи и ради између Београда, Новог Сада и Будве.

Француски историчар Филип Аријес у својој студији “Векови детињства” (1960.) приказује промену концепције детињства кроз векове и уводи идеју о детињству као о временској и друштвеној конструкцији. Он тврди да идеја детињства заправо и није постојала пре раног модерног периода, и да се до тада на децу гледало као на смањене верзије одраслих, а на детињство само као на рану фазу одраслог доба. У Викторијанском добу постојање детињства је “признато”, али не у мери која би спречила напоран рад деце и допринела бољим условима њиховог живота. Култ детињства је дошао са модерном ером која признаје детињство и његова права, као и огроман значај овог периода за формирање личности човека: “Дете је отац човека”, рекао је чувени психоаналитичар Сигмунд Фројд.

За све нас, као појединце, једна ствар универзално заједничка је да смо прошли кроз детињство. И заправо, никада не треба заборавити мудрост и отворено срце са којим смо дошли на овај свет, и на њему боравили пре него што су у наш живот ушли ауторитети, школа, правила, ограничења система, културе и друштва. Сви понекад сањамо о путовању кроз време, бар једном, у ту нетакнуту фазу нашег живота, када смо имали то ретко осећање чуђења и чисту, спонтану машту. Зато нас је одмах заинтересовала идеја Бориса Лијешевића да се, овом представом, обратимо детету у себи и покушамо да призовемо своја најранија сећања.

Иако су њихова прва сећања грађа за ову представу, нису само глумци из најдубљих ћошкова својих бића извлачили своје доживљаје из детињства. Извлачили смо их сви ми који смо имали додира са представом, али и они људи “са стране” којима смо причали шта ново радимо у Бухи. Ова представа је једно драгоцене емотивно путовање, али и драгоцен савезник за данашњи тренутак када смо ми ти који постајемо нечије прво сећање.

КАТАРИНА ГОЈКОВИЋ:

Широм су отворени прозори, кроз прозор видим месец.
Велики сјајни месец. Никада више у животу нисам видела
толики месец. Сија као неки огромни рефлектор....

БОБА ЛАТИНОВИЋ:

Мама је појурила ка тераси, али је то било споро јер су
јој ноге биле тешке. Никада нисам видела своју мајку
такву. Као да је била нека друга жена.

ЈЕЛЕНА ТРКУЉА:

Улазимо у Рено 4, једва се сместим од оних ствари. Бака и деда нам машу, без тона. А онда се чује чувена сирена. Знак за одлазак. Ту сам први пут схватила да нећу видети баку и деку сутра.

СТЕФАН БУНДАЛО:

У вртић не идем зато што је зграда вртића који је преко пута куће, претворена у касарну. Дуго су стајале две табле на улазу: Касарна првог крајишког корпуса "Пчелица Маја".

МИЛОШ ВЛАЛУКИН:

Рођендан тече како тада иначе теку дечји рођендани. Сендвичи - багет, маргарин, шунка, рендани качкаваљ, Кока-Кола из стаклене флаше коју иначе нисмо држали код куће. Диско Коцкица на грамофону и ми у једном тренутку почињемо да играмо фоте.

ЛЕНА БОГДАНОВИЋ:

Тог дана била је утакмица у којој су учествовали са једне стране новинари, међу њима и мој тата, а са друге стране поп певачи, глумци и звезде наше тадашње земље. У нашем малом дворишту! Било је ту разних глумаца и певача, и на голу - Владо Калембер!

АЛЕКСАНДРА СИМИЋ:

Имам три године. Налазим се у болници. Чекам операцију крајника. Имам два уплашена ока, белу косу као маслачак - зато су ме у породици звали Белка, Белче. Налазим се у непознатом, међу непознатим људима

ТИЈАНА ЧУРОВИЋ:

И дан данас када напољу пада снег, ја помислим како моја бака баца брашно одозго и каже: “Хајде, Тики, играј се.”

БОРКА ТОМОВИЋ:

Дошла сам кући и коначно сам почела на миру да се играм тим ципелицама. Прве које сам извадила биле су најлепше ципелице које сам икада видела! Праве балетанке, за праву балерину, са сатенским тракама...

ТЕОДОРА РИСТОВСКИ:

Сећам се дана одласка. Мамини и татини пријатељи су дошли да нас испрате. То су углавном били музичари. Донели су своје инструменте и свирали су. То је била најлепша, али истовремено и најтужнија музика коју сам чула.

БОЈАНА ОРДИНАЧЕВ:

Када сада помислим на то, само ми је жао што нисам знала када је био последњи дан када смо се играле. Он је сигурно постојао. Али ми нисмо znale да је то баш тај дан. Да сам то знала, јаче бих се играла, јаче бих их волела, и боље бих то запамтила.

СЦЕНСКА ТЕХНИКА

Шеф сцене: Александар Марић

Главни декоратер: Зоран Мишић

Декоратери: Саша Булаја, Владимир Кузмановски, Миодраг

Вукотић, Никола Митић, Дарко Јанковић

Главни реквизитер: Ален Алидини

Реквизитери: Марко Ђуричић, Александар Нешовић

Расвета: Бобан Крсмановић, Иван Живковић, Петар

Кузмановић, Петар Вранић

Тонци: Зоран Удовчић, Милош Удовчић, Никола Ерић

Главна шминкерка: Весна Грбић

Шминкерке: Марица Дацић, Јелица Марковић

Главна гардероберка: Љиљана Рогач

Гардероберке: Биљана Рогач, Снежана Радојичић

Кројачице : Даница Ћеран, Бранка Црепуља, Драгана

Мијатовић, Лидија Драгојловић

Главни транспортер: Миливоје Смиљанић

Транспортери: Мирослав Анђелић, Александар Ристановић,

Дејан Мицов

СЦЕНСКА ОПРЕМА

Мајстор столар: Раденко Стевановић, Немања Станић

Моделар: Владимир Радовановић

Мајстор бравар: Саша Богдановић

Одржавање костима: Оливера Илић

Организаторка: Јована Бундалоо
Инспицијент: Жељко Јаћић
Суфлер: Марко Ранчић

Фотограф: Валдимир Јабланов
Асистенткиња редитеља: Исидора Куленовић
Асистенткиња костиморафиње: Јасмина Радујко

Директорка позоришта: Маша Михаиловић
Уметнички директор: Милан Караџић
Оперативна директорка: Александра Шушљик
Технички директор: Миломир Димитријевић
Директорка маркетинга: Ивана Дедић
Уредница програма: Милена Деполо
Графичка дизајнерка: Марија Јевтић

Издавач: Позориште Бошко Буха

Београд 24. јун 2024.

Захваљујемо се Театру Вук

www.buha.rs

Pozoriste Bosko Buha

@BUHATheater

pozoristeboskobuha

Београд

www.begrad.org.rs

GOLDEN ROSE

GR
style & beauty

INFO MEDIA GROUP

DATEM PLAKATI

О ПОЗОРИШТУ БОШКО БУХА

Прича о Позоришту Бошко Буха, као и многе позоришне приче, почиње од Бранислава Нушића.

По његовој замисли је, 1937. године настало „Повлашћено позориште за децу и омладину Рода“, које је, под руководством пишчеве ћерке Гите Предић Нушић и брачног пара Вукадиновић, пуном паром радило до 1941. Најпознатија представа из тог периода је „Риста спортиста“ по комаду чувене глумице Љубинке Бобић,

а о популарности те представе сведочи и чињеница да је 1939. у Политици почео да излази истоимени стрип.

По ослобођењу Београда 1945. оснивачи Родиног позоришта наставили су рад под окриљем Пионирског позоришта, које своје представе изводи у другим београдским дворанама. Ипак, оно је исте године затворено под образложењем да „није педагошки да се деца баве глумом и балетом, да је то чак крајње штетно за њихов узраст, да су у позоришту изложени опасности да стекну болесне амбиције и да је боље да се посвете само учењу“. Тако је Београд остао без позоришта за децу пуних пет година. Тек крајем 1950. Гита Предић-Нушић успела је да добије сагласност о покретању новог позоришта за децу.

Тако је 13. октобра те године основано Позориште Бошко Буха, и деци је враћено право на позориште.

Од оснивања до данас на нашој сцени одиграно је скоро три стотине наслова, а кроз нашу салу прошло је преко четири и по милиона деце, њихових родитеља и наставника. Не бисмо погрешили ако бисмо рекли да прве генерације публике данас на представе доводе своје унуке.

Од почетка рада до данас, основно репертоарско опредељење Позоришта Бошко Буха су бајке и класици за децу. Неке од представа биле су на репеторуа и по више деценија, као што је „Украдени принц и изгубљена принцеза“ Дена Тотера у режији Срболоуба Лулета Станковића која је изведена петсто четрдесет осам пута,

и „Бајка о цару и пастиру“ Бошка Трифуновића у режији Мирослава Беловића изведена четиристо седамдесет пута. И данашњи наслови, бајке у режији Милана Караџића доживљавају своја стота, па и двестота извођења. Позориште Бошко Буха прво је и једино позориште за децу које је учествовало и које је награђивано на Стеријином позорју, али и на Бијеналу у Венецији. Ту су и учешћа на на МЕСС-у у Сарајеву, на Которском фестивалу позоришта за децу, на Фестивалу детета у Шибенику, и другим важним фестивалима у земљи, региону и иностранству.

Вечерња сцена Позоришта „Бошко Буха“ је, током више од седамдесет година његовог постојања, у неколико наврата покретана и гашена. После сцена Вече комедија, Омладинске сцене и Вечерње сцене, 1987. године почиње с радом чувена Сцена код коња коа је „изнедрила“ представе попут „Класног непријатеља“

Н. Вилијамса у режији А. Лукача, „Виђења Исуса Христа у касарни ВП 2057“ И. Брешана у режији М. Караџића, а памте се и два Шекспира у режији Јагоша Марковића- „Ромео и Јулија“ и „Сан летње ноћи“. Вечерња сцена какву је зна наша данашња публика почела је са радом 2006. године. На њој се махом изводе класичне и савремене комедије - Голдонијева „Крчмарица Мирандолина“ и Фрејнова „Иза кулиса“ у режији Ј. Радивојевића, Нушићева „Госпођа министарка“ у режији Т. Мандић Ригонат, „Укроћена горопад“ Шекспира, „Мајстори, мајстори“ Г. Марковића, „Поштени провалник“ Д. Фоа, у режији М. Караџића, „39 степеника“

П. Барлоа у режији В. Алексића, Лабишов „Флорентински шешир“ у режији Д. Михајловића и „Убиство у Оријент експресу“ А. Кристи, у режији Д. Михајловића.